

דעם רבינ'ס

עיוכט

דער ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דו האסט אויך א הארץ!

אין די פרשה ווערט דערציילט אויף אונזער הייליגער זיידע אברהם אבינו עליו השלום. חכמינו זכרונם לברכה פארציילן אונז אז בן שלש שנים הפיר את בוראו, ביי דריי יאר אלט האט שוין אברהם אנערקענט אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט.

ווי אזוי זענען די אבות געווארן די אבות? זיי האבן נישט געהאט קיין יצר הרע? זיי האבן נישט געהאט קיין נסיונות?

עס איז דא שיינע ספר פון ר' אברהם בן ר' נחמן'ס וואס ווערט אנגערופן "כוכבי אור", די ערשטע חלק רופט זיך "אנשי מוהר"ן" דארט איז דא צוויי שיינע שמועסן פון ר' נתן, איינע פון די שיחות שרייבט ער דארט אז רבי נתן האט אמאל געשמועסט וועגן דאס פלאקערדיגע הארץ פון אברהם אבינו, וואס ער איז געווען דער ערשטער וואס האט געדינט דעם באשעפער טאג און נאכט מיט מסירות נפש, און מגלה געווען און מפרסם געווען דעם אויבערשטן'ס נאמען

אויף דער גאנצער וועלט. אינמיטן שמועס האט איינער געגעבן א קרעכטס פון טיפן הארץ און זיך אנגערופן צו רבי נתן: ווי נעמט מען א הארץ אזוי ווי אברהם אבינו? האט אים רבי נתן געענטפערט: "דו האסט אויך אן הארץ נאר די באהארצ'ט עס נישט", דאס מיינט אז יעדער איד האט א הארץ אזוי ווי אברהם אבינו, ער האט א פינטעלע פון קדושה און אמונה טיף טיף אין הארץ, נאר מען דארף דאס באהארצ'ן, וויאזוי? מיט ווערטער פון תפלה און אמונה א.א.וו., ווייל ס'איז דא א בחירה צו בוהר זיין וואס מען וויל, און אפילו דער ערגסטער איד קען צוקומען צו די העכסטע מדריגות, אזוי ווי עס שטייט אין ספר תנא דבי אליהו אז יעדער איד דארף זאגן מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי, ווען וועל איך צוקומען צו די מדריגות פון די אבות הקדושים. איך זאל זוכה זיין צו אהבת השם, אמונה, יראה, מסירות נפש, תמימות, לערנען מיט חשק, שמחת המצוות און אזוי ווייטער.

המשך אויף זייט 7

ערליך פארדינט

א גוטן אלע חברים פון רבינ'ס ליכט, מיין נאמען איז נחמן נתן.

איך וויל מיטטיילן א שיינע מעשה'לע וואס האט פאסירט ביי אונזער משפחה. מיין פעטער האט געהאט שווערע פראבלעמען צו קענען פארן קיין אומאן. איינער האט אים אריינגעדרייט אין א פעקל און ארויפגעלייגט אויף אים א לעגאלע פארבאט ארויסצוגיין פון ארץ ישראל. נישט נאר דאס נאר ער האט צוגענומען זיין פאספארט אן קיין מעגליכקייט צו מאכן א נייע. מיין פעטער וואלט אים ווען אלעס מוחל געווען ער האט נאר געהאט איין פראבלעם: "אומאן!" ווי אזוי וועט ער קענען פארן צום רבי'ן אויב ער קען נישט ארויספארן פון לאנד.

ער האט נישט אויפגעגעבן נאר האט אנגעהויבן איבערצודרייען א וועלט, אויסגעגעבן שווערע טויזענטער דאלארן, פרובירט מיט דעם און יענעם אבער גארנישט האט זיך געריט צום גוטן. איין לוייער אליין האט געקאסט צען טויזנט שקל. ווער עס האט אים געטראפן אין גאס האט שוין געוואוסט אז דער איד רעדט נאר פון איין זאך, "אומאן, אומאן.."

די צייט האט זיך פאראויס געריקט, אסאך שנעלער ווי מען האט געוואלט. ראש השנה ווערט שוין נענטער און נענטער. פון אלע אוינזערע לייט הערט מען נאר די איין זאך, "האסט שוין א טיקעט? דורך וועלכע לאנד פארסטו? ווען איז דיין נסיעה? אבער מיין פעטער האט צו זיין ווייטאג, גארנישט געקענט מיטהאלטן מיט די אלע שמועסערייען.

ראש השנה איז אנגעקומען און אריבערגעגאנגען. די ברסלב'ער זענען שוין דא צוריק און מיין פעטער איז נאך דא. זיין עגמת נפש איז געווען אומבאשרייבליך גרויס.

די טעג און וואכן זענען שנעל געלאפן. עס איז שוין עטליכע חדשים נאך ראש השנה און ער בענקט נאכאלץ. ער האט נאכאנאנד מתפלל געווען, געטון יעדע סגולה, געפארן צו קברי צדיקים, אבער גארנישט האט זיך נישט געריט.

איין טאג איז אים איינגעפאלן אז ער קען בעטן פון די קינדער, די תינוקות של בית רבן צו דאווענען פאר אים. ער קלינגט מיין מאמע און האט אונז צוגעזאגט א מתנה אויב מיר וועלן מתפלל זיין, מיר האבן זיך אונטערגענומען צו אויסזאגן גאנץ תהלים. מיר האבן זיך פליסיג גענומען זאגן תהלים. מיר האבן געענדיגט תהלים, מיין פעטער

האט געדארפט אויסגעבן געלט פאר די מתנות
אבער ער קען נאכנישט ארויספארן פון לאנד.

מיין פעטער האט אונז נאכאמאל מחזיק געווען
צו דאווענען פאר אים. ער האט אונז צוגעזאגט
א טיייערע מתנה: אן עלעקטראנישע אויטאלע
וואס פארט אליין, אויב ער וועט אנקומען קיין
אומאן. מיר האבן זיך ווייטער פלייסיג גענומען
מתפלל זיין. אבער נאך עטליכע חדשים וואס
מיר האבן נישט געזען קיין שוין פון א ישועה
האבן מיר אלע (פמעט) זיך מיאש געווען.

”נאך טויזנט יאר וועסטו אנקומען קיין אומאן...”
האט מיין קליינע ברודער אים געזאגט.

אייער איז געבליבן מיט זיין גאנצע האפענונג:
מיין זעקס יעריגער ברודער יענקי. ער האט
נישט אויפגעגעבן. ער האט נישט געקענט
צופיל תהלים זאגן, די עברי קומט אים נאך
אן שווער, אבער יעדע נאכט ביי זיין פינגר
מינוטיגע התבודדות האט ער זיך געמאכט אן
אייגענעם גסח: ”הייליגער באשעפער העלף אז
נחמן בן שרה זאל אנקומען קיין אומאן שנעל
און גרינג.” מיר אלע קינדער האבן געלאכט
פון אים. ”פעסער דאווען פאר אנדערע זאכן,
ער וועט קיינמאל נישט קענען ארויספארן פון
ארץ ישראל. דו דאוונסט אויף א זאך וואס איז
נישט קיין מציאות. ער האט אבער מיט תמימות
ווייטער ממשיך געווען.

איין טאג צוקלינגט זיך דער טעלעפאן, ווען
עס באווייזט זיך א לאנגע אויסלענדישע נומער
אויפן טעלעפאן.

’ווער קען דאס זיין?’ וואונדערן מיר זיך.

מיין מאמע הייבט אויף און שטעלט אן די
טעלעפאן אויף די הויכהילכער און מיר הערן
דעם פעטער אויפן אנדערע זייט טעלעפאן.

”ענק ווייסן וואו איך בין?? אין אומאן!!!

וויאזוי?! שרייען מיר אלע קינדער אים
אינאיינעם!

פארציילט אונז דער פעטער איבערן טרייבל:
”צוויי טעג צוריק ער קלינג איך אויפן ספעציעלן
טעלעפאן ליין און איך הער אז דער פארבאט צו
ארויספארן פון ארץ ישראל איז אפגעלאפן און
יענער האט נאך נישט אנגעזאגט עס צו באנייען,
איך האב געכאפט א קאר און גלייך געפארן אין
עירפארט צו מאכן א פאספארט אויפן ארט,
מיט נסים האט מען מיר נישט געפרעגט קיין
שום קשיות. איך האב זיך ארויפגעזעצט אויפן
קומענדיגן פליגער און אנגעקומען צום מיין ציל.
אצינד וועל איך שיקן מיין צוגעזאגטע מתנה
פאר יענקעלע.”

מיר שטייען מיט גלוסטיגע אויגן און קוקן וויאזוי
יענקעלע פארט זיך ארום מיט זיין אויטאלע, און
מיר פרעגן אים: ”וואס האסטו געטראכט ווען דו
האסט מתפלל געווען אזא לאנגע צייט?!”

”איך האב נישט געטראכט!” ענטפערט יענקעלע
מיט תמימות!

דאס איז א שיינע למוד פאר אונז אלע, מען
דארף דאווענען און דאווענען אן טראכטן וואס
עס וועט ארויסקומען דערפון!

א גוט געשעפט

אויפן בילד ר' שלמה
וועקסלער אויפן
וועג צום כותל, יאר
תרצ"ט

אין איר פארלעגנהייט האט זי גענומען די קוראזש צו שטערן איר דערהויבענעם מאן וועלכע האט זיך גאנץ ווייניג געקיימערט איבער'ן עולם הזה, זיין גאנצע לעבן האט ער בלויז געווידמעט אריינצוכאפן נאך זכותים צום אייביגן וועלט, צום עולם הבא.

"שלמה", האט זי זיך געוואנדן צו אים, "וואס וועט זיין מיט געלט חתונה צו מאכן אונזער געראטענעם טאכטער? מיר פארמאגן דאך גארנישט אין שטוב, און ווער רעדט נאך פון א שטיקל נדון צו געבן..."

ר' שלמה האט אויפגעהויבן זיין לעכטיגן געזיכט, און מיט א שמיכל געזאגט צו זיין ווייב, "פארוואס דארפן מיר זארגן, דער אייבערשטער וועט אוודאי העלפן, הבוטח בה' חסד יסובבנו".

*

די ווענט פונעם הויז האבן געשריגן אלטקייט און ארעמקייט ווען די ירושלימ'ער שטיינערנע ווענט זענען געווען לייכט באלויכטן מיט א ארעמע שיי. א קליין צעבראכן טישל איז געלעגן ביים עק פונעם צימער, און צוויי האלב-איינגעפאלענע קעסטלעך וועלכע האבן געדינט אלס בענקלעך האבן באקרוינט דעם טיש. רבי שלמה וועקסלער, פון די דערהויבענע בני עליה פונעם רבי'נס חדר, איז געזיצן איינגעבויגן איבער א לקוטי מוהר"ן ביים טישל, ווען גארנישט פונעם ארום טוט אים שטערן.

זיין פרוי דאקעגן, איז געווען ארומגענומען מיט זארג, "וואס וועט זיין מיט אונזער טאכטער וואס איז שוין אין די יארן, און מיר פארמאגן ניטאמאל אויף די מינימאלע הוצאות איר חתונה צו מאכן" - האט זי געטראכט צו זיך מיט ביטערניש.

הער גאדענבערג, א בערלינער
איינוואוינער, איז געווען אן
איינשטענדיגער מאן און אן ערליכער
איד, וועלכער האט פארמאגט
ברייטפארצווייגטע
איבער גאנץ אייראפע וועלכע ער
האט געפירט מיט א פונקטליכע
געניטשאפט, זייענדיג א דייטשער
יעקער. אין איינס פון די טעג האבן
זאכן אנגעהויבן פארן אין א נישט
גיטע ריכטונג, ווען אן אומזיכערע
אינוועסטמענט (השקעה) האט
אנגעהויבן צייגן צייכענעס פון גסיסה.
דער פאקט אז גאדענבערג איז געווען
אן אויסגערעכנטער יעקער האט אים
גאר צעשטורעמט און ער האט נישט
געזען פאר זיך א וועג ארויס פונעם
שווערן פלאנטער.

אין א שווערע מינוט, ווען גאדענבערג
האט געזעהן פאר זיך זיין ביטערן
מצב, האט ער אויפגעהויבן זיינע
אויגן צום אויבערשטן און צוגעזאגט
אז אויב ער וועט אויסגעלייזט ווערן
פון זיין פלאנטער וועט ער ארויפגיין
קיין ירושלים עיר הקדש און ער וועט
ביישטייערן א באדייטנדע סומע געלט
פארן ערשטן ירושלימ'ער איד וואס ער
וועט באגעגענען.

הער גאדענבערג'ס תפלה איז
אנגענומען געווארן און ביז א קורצע

צייט האבן זיך אלע פראבלעמען
ווירקליך אויסגעקלארט. גאדענבערג
האט מחליט געווען אז יעצט איז
געקומען די צייט צו ערפילן זיין צוזאג
און האט אוועקגעשטעלט איינעם
וועלכע זאל דערווייל פירן די ביזנעס,
און האט זיך ארויסגעלאזט קיין ארץ
ישׂראל ווען אין זיין האנט האלט ער א
פעקל באנקנאטן...

*

ירושלים של מעלה. די געסאלאך
זענען ארומגענומען מיט א שטילקייט,
און זענען לייכט באלויכטן מיט די
איידעלע שיינ פונעם לבנה וועלכע
גרייט זיך אט צו פארלאזן די נאכט.

פארטאגס, אין איינס פון די ארעמע
הייזער גרייט זיך א איד צו פארלאזן
זיין הויז אנצוהייבן מיט זיין עבודת
היום. די קעצאלאך שפרינגען אויף
מיט אנגסט צו די קול פונעם אלטן טיר
וועלכע קריצט צום פארזשאווערטן
ריגל. ר' שלמה באווייזט זיך ביים טיר,
ווען זיין פנים שטראלט פאר שמחה צו
די זכיה אז ער קען אויפשטיין צו נאך
א טאג דינען דעם אויבערשטן, און
שפאנט זיינע טריט פלינקערהייט אין
ריכטונג פון בית המדרש.

ר' שלמה דרייט זיך איין אין א שטילע
געסל וועלכע איז באוואוינט מיט בלויז
געציילטע איינוואוינער, און אט קומט

אים אנטקעגן א איד באקליידעט מיט
א רייכע מלבוש, וועלכער באגריסט
אים מיט א ווארעמע גוט מארגן.
ר' שלמה ענטפערט אים מיט א
צוגעלאזענע "גוט יאר", און וויל גיין
ווייטער אין וועג, אבער דער איד,
הער גאדענבערג, האלט אים צוריק
און פארקירעוועט מיט אים א קורצע
געשפּרעך, פּרעגנדיג
איבער זיין נאמען
אין וואוינארט, ווען
הערשט דאן געזעגנט
ער זיך אפ פון אים.

הער גאדענבערג איז
געווען צעשוידערט
איבער דעם
באגעגעניש ער איז
שוין געווען גרייט אים
איבערצוגעבן דעם
הויפן געלט, אבער
נאכן זען פון דער נאנט

זיין געשטאלט, האט ער באקומען
א געפיל אז ר' שלמה איז נישט דער
ריכטיגער פּערזאן ביי וועמען מקיים
צו זיין דעם מצות צדקה... ר' שלמה
האט קיינמאל נישט צוגערירט זיין
הייליגע בארד און אלס רעזולטאט
איז ער געווען באוואקסן מיט לאנגע
קאלטענעס וועלכע האבן אים

געמאכט אויסזען פאר דעם יעקישן
מאן אביסל מאדנע. גאדענבערג האט
נישט געוואוסט וואס צו טוען מיט זיך,
און זייענדיג א יעקער האט ער מורא
געהאט אז מיטן געבן דאס געלט פאר
אזא פארשוין וועט ער נישט האבן
מקיים געווען זיין הבטחה, און האט
באשלאסן אנוצופרעגן ביים גרויסן
ירושלימ'ער רב, רבי
יוסף חיים זאננפעלד
ז"ל, וואס צו טון.

אינעם קומענדיגן
צופרי האט זיך
גאדענבערג
געשטעלט אויפן
שורה אין שטוב
פונעם רב. ווען
רבי יוסף חיים
האט געהערט
די שטוינענדע
געשיכטע פון דעם

איד און זיין פארלעגנהייט, האט ער
זיך אנגערופן צו אים:

"דער רבוננו של עולם האט זיך
געהאלפן, האסט אנגעטראפן דעם
ריכטיגן מאן פאר וועמען צו געבן דאס
געלט!" - איז געווען די אנטווארט
פונעם רב.

הבוטח בה' חסד יסובבנו!

"מזל טוב" צום סיום

נחמן דוב כץ, אברהם אלטר פאללאק, נתן רוזנבלט, ישי מערמלשטיין, ישראל פישער, לוי יצחק ווייסשטיין, שמעון סטארט, מאיר נחמן סלסקי, נחמן דוב היילפרין, בנימין שפירא, יעקב יוסף אנשין, אברהם אלחנן יגלניק, נחמן חשין, משה נברוצקי, נחום ווייצהענדלר, שרגא פיייויל ענגל, חיים קלעצקי, בנימין קלעצקי

די אלע קינדער קענען אפנעמען
א מזתנה לכבוד זייער סיום.

אויב זענען דא קינדער וואס זייער נאמען שטייט נישט
דא און זיי האבן געלערנט, זאלן ביטע אריינרופן אין
טעל-ליין און איבערלאזן זייער נאמען און ספר וואס זיי
האבן געלערנט.

די מזתנות קען מען באקומען ביי
ר' יואל יאראוויטש ת"ת ברסלב בית שמש,
אדער ר' משה געפנער אין ת"ת ברסלב ירושלים.
די קינדער אין חו"ל וועלן באקומען אין פאסט בעז"ה

איז מ'שה רבינו געווען מ'שה רבינו וכו'? און
פארוואס זענען אלע צדיקים אנגעקומען ווי זיי
זענען אנגעקומען? און פארוואס איז דער רבי
אנגעקומען ווי ער איז אנגעקומען? ווייל זיי
האבן געהאט אזא מאס התחזקות. מיר דארפן
אויף האבן אונזער מאס התחזקות צו קענען
בלייבן ערליך און גלייבן אז אונזער אמונה וואס
מיר האבן אין באשעפער און אין דער צדיק, איז
א פיינע גוטע אמונה, זיכער קען מען גיין נאך
העכער, אבער קודם גלייבן אין אונזער אמונה!

דער אויבערשטער זאל העלפן אז אלע אידן זאלן
גיין בדרך אבותינו בתמימות ובפשיטות, אזוי
ווי דער זחר שרייבט אז אפילו עס איז דא איין
פלאץ אדער איין חבורה וואס מען טוט תשובה
וועט באלד קומען דער גואל צדק במהרה בימינו
אמן.

המשך פון זייט 1

דער
רייער קואל

אברהם אבינו האט געהאט שווערע און ביטערע
נסיונות, יעדע הייליגע זאך איז אים אנגעקומען
זייער זייער שווער, נאר די סוד פון די אלע
צדיקים איז אז זיי האבן זיך געשטארקט אין
זייער שוועריקייטן און א שיעור מאל. אזוי ווי
דער הייליגער רבי שרייבט (תורה מ"ח חלק ב')
אז אויף אלע צדיקים איז אריבער שווערע צייטן
און דער אויבערשטער האט זיך באהלטן פון
זיי און האט זיך נישט באוויזן פאר זיי נאר נאך
אסאך יארן וואס זיי האבן געדינט השם יתברך
מיט תמימות ופשיטות, אזוי ווי עס שטייט אין
די וואכעדיגע הפטרה " ויחזק חרש את צרף"
(ישעיה פרק מא) אז אברהם אבינו איז געקומען
זיך שטארקן ביי שם דער זון פון נח..

אמאל האט זיך רבי נתן אנגערופן: פארוואס

דעם רבי'נס אסף מית

וידוי דברים

דער רבי לערנט אונז אין
לקוטי מוהר"ן תורה ד' אז
ווען א איד מאכט חס ושלום
אן עברה ווערט די עברה
אינגעקריצט אין זיינע ביינער
און קען שעדיגן דעם מענטש,

אבער דורך דעם וואס מען מאכט ודוי
פאר א צדיק אמת, און מען דערציילט
אים וואס מען האט זיך נישט גוט געפירט,
ווערט אינגאנצן אלעס אויסגעמעקט און
מען פאררעכט אלעס, זען מיר פון דעם
די וויכטיגקייט פון זיך צו מתודה זיין ווייל
דאס איז דער עיקר וועג ווי אזוי מען קען
זוכה זיין צו לעבן מית תשובה.

אין די שפעטערדיגע יארן האט דער רבי
משיג געווען מית זיין גרויסקייט אז פון דאן
זאל מען זיך מער נישט מתודה זיין פאר
אים, און האט אפגעשטעלט די הנהגה פון
ודוי, אבער פארט פירט מען זיך ביז היינט
צו זיך מתודה זיין ביים רבי'נס ציון, בפרט
ערב ראש השנה, און אויך ווען מען איז
זוכה צו קומען צו קברי צדיקים אמתיים ווי
למשל מירון אדער ביים קבר פון אר"י ז"ל,
קען מען דארט עס מקיים זיין.

אזוי אויך איז נאך אלס געבליבן די הנהגה
פון ודוי פארן אויבערשטן, זיך אויסרעדן
אלע זינד פארן הייליגן באשעפער, וואס
קוקט אריין אין יעדנס הארץ.

מית יארן צוריק אין צייטן פון רבי'ן
פלעגט מען אנרופן די ברסלב'ער חסידים
'וידוי'ניקעס', ווייל אין די יונגערע יארן פון
רבי'ן איז געווען אינגעפירט א הנהגה אז
וועלכער חסיד עס איז מקורב געווארן צום
רבי'ן פלעגט ער זיך מתודה זיין ביים רבי'ן
אויף אלע זיינע זינד, דער רבי האט ממשיך
געווען אויף דעם מענטש אן עקסטערע
זכרון אז ער האט זוכה געווען זיך צו
דערמאנען זיין גאנצע פארגאנגענהייט
און אלעס אויסגערעדט צום רבי'ן, ווען
שפעטער פלעגט זיי דער רבי געבן אן
עקסטערע תיקון פאר זייער נשמה. פאר
איינעם פלעגט דער רבי הייסן פאסטן
געוויסע טעג פון יאר, פאר א צווייטן
לערנען פרקים משניות, פאר ר' נפתלי ז"ל
האט ער געהייסן מדקדק זיין אין די מצוה
פון ציצית, אזוי האט יעדער חסיד באקומען
א וועג פון א תיקון לויט זיין שורש נשמתו,
די חסידים פלעגן ארויסגיין פון רבי'ן נאכן
זיך אויסרעדן זייער גאנצע הארץ מית רויטע
פארזוינטע אויגן, דערפאר האבן די שטאט
לייט אנגערופן די חסידים, 'וידויניקעס...'

דחוש־שְׂבָא, די מענטשן וואס מאכן א חשבון הנפש, דאס מיינט אז יעדע נאכט פאר ער לייגט זיך שלאפן זאל ער איבערטראכטן ביי זיך וואס איז איבערגעגאנגען אויף אים דורכאויס דער טאג, - אויב האט געלערנט און געדאוונט ווי עס דארף צו זיין דעם טאג, - זאל ער געבן א שבח והודאה פארן באשעפער, און זאגן: "יישר כח באשעפער אז איך האב זיך היינט אביסל געפירט ווי דיין ווילן איז, איך בעט דיר הייליגער באשעפער העלף מיר אויך אויפן קומענדיגן טאג, איך זאל מאַרְגֵן אויך אזוי טון און נאר צולייגן און פארבעסערן מיין לערנען און דאווענען, " און אויב האט ער אין דעם טאג נישט געלערנט און געדאוונט אזוי ווי מען דארף זאל ער זיך מתודה זיין און זיך בעטן פון איבערשטן:

"רבונו של עולם איך ווייס אז איך האב היינט געזינדיגט פאר דיר, און דיר נישט ריכטיג געדינט, נישט אין תורה און נישט אין תפלה א.א.וו. יעצט בעט איך פון דיר הייליגער באשעפער זאלסט מיר מוחל זיין אויף וואס עס איז געווען ביז היינט און זאלסט מיר העלפן דעם קומענדיגן טאג דיר צו דינען באמת, איך זאל לערנען און דאווענען מיט פֿוֹנָה בשלמות אזוי ווי דיין ווילן איז באמת. (חיי מוהרן תקפו)

די מעשה גיבט אונז א וועג ווי אזוי מען קען יעדן טאג זוכה זיין צו ודוי דברים, זיך

א גרויס חשיבות האט ביים רבי'ן דער ענין פון ודוי דברים, זיך מתודה זיין אויף די עברות, אזוי ווי דער רבי לערנט אונז (לקוטי מוהרן קעה): דע פי צריך דוקא ודוי דברים, - זאלסט וויסן אז מען דארף דוקא ודוי דברים - פי צריך לפרט את החטא, - ווייל מען דארף ארויסזאגן די זינד - וצריך להתודות בדברים בכל פעם על כל מה שעשה - און מען דארף זיך מתודה זיין מיט ווערטער יעדעס מאל אויף אלעס וואס ער האט געטאן - ויש לזה מניעות רבות - און עס איז דא אויף די זאך אסאך מניעות עס צו מקיים זיין...."

ווי אזוי איז מען זיך מתודה? פשוט זיך טרעפן א שטילע ווינקל און און דערציילן פארן איבערשטן אלעס וואס מען האט זיך נישט געפירט ריכטיג.

אמאל איז א יונגער בחור געווען ביים רבי'ן אין צימער. איין טאג פארן גיין שלאפן איז ער צוגעגאנגען צום רבי'ן און געוויינט פאר אים אז ער וויל זוכה זיין צו זיין א ערליכער איד, דער רבי איז שוין דעמאלס געלעגן אויפן בעט, ער איז שוין געווען גרייט צו שלאפן, אבער ווען ער האט געהערט דאס געבעט פון דעם יונגן בחור'ל האט ער זיך אוועקגעזעצט און אנגעפאנגען צו רעדן מיט אים, ער האט אים געהייסן וועלכע למודים צו לערנען יעדן טאג, און האט אים געזאגט ער זאל זיין פון די מארי

מתודה זיין יעדן טאג און אנהייבן א נייע פרישע טאג ריין און אפגעוואשן פון זינד.

חויף פון דעם וואס דורך דווי דברים איז מען זוכה צו תשובה טון באמת און ריין ווערן פון זינד, איז אט די הייליגע הנהגה א גרויסע טובה פאר די וועלט, דער רבי שרייבט אין ספר המדות (אות דווי חלק שני) על-ידי דווי דברים גורמים שהקדוש-ברוך-הוא מזמין מלמדי תינקות, שלומדין באמונה. מיט דעם וואס א איד איז זיך מתודה ברענגט ער צו אז דער אויבערשטער זאל צושיקן גוטע מלמדים פאר די קינדער, מלמדים וואס זיי לערנען אויס אמונה, אזא געוואלדיגע זאך! שטייט א קינד אין א ווינקל און רעדט זיך אלעס אויס צום אויבערשטן און ער ווייסט גארנישט אז אין זיין זכות וועלן א גאנצע פתח פון אידישע קינדער האבן א ערליכער גוטער רבי....

אבער אזוי ווי מיר האבן אראפגעברענגט

אין אנהייב זאגט דער רבי אז אויף די הנהגה איז דא זייער אסאך מניעות, דער בעל דבר לייגט זיך אויס פון אלע זייטן און פרובירט שטערן מען זאל דאס נישט אויספאלגן, אמאל שטופט מען עס אפ אויף שפעטער, אמאל פארגעסט מען אינגאנצן וואס מען האט געטאן, אמאל שעמט מען זיך מיט די זינד, מען קען נישט ארויסזאגן די ווערטער און נאך אסאך סארטן מניעות וואס דער בעל דבר שטעלט אונטער. דערפאר לערנט אונז דער הייליגער רבי, אז די עיקר עצה צו דעם איז "שמחה של מצוה" זיך פרייען און פריילאך מאכן מיט הייליגע זאכן, ווי טאנצן ביי א חתונה א.ד.ג. ווייל ווען א איד ווערט פריילעך אנטלויפן פון אים אלע מניעות וואס שטערן אים תשובה טאן און מען קען זוכה זיין זיך צו מתודה באמת פאר ה' יתברך און זוכה זיין צו תשובה.

(לקוטי מוהרן קעה)

נתנדב ע"י החפץ בעילום שמו
לישועת הכלל והפרט

הר"ר מנחם פירטה הי"ו
לרגל הכנסת בנו הבה"ח נפתלי צבי נ"י
לעול התורה והמצות

הר"ר נפתלי יאראוויטש הי"ו
לרגל נישואי בנו למזל טוב

הר"ר משה איזק הי"ו
לרגל הכנסת בנו הבה"ח נתן נ"י
לעול התורה והמצות

אחד היה אברהם

ר' נתן אין חיי מוהר"ן, דארט וואו ער רעדט וועגן די מחלוקת אויפן הייליגן רבי'ן, שרייבט ר' נתן אז דער רבי האט דערציילט פאר ר' יודל ווי פאלגנד:

(בעארבעט פאר קינדער צו פארשטיין)

באוואוסט.
וויבאלד אברהם אבינו
האט גוט געקענט
זייערע קרומע וועגן,
האט ער זיי גוט
געקענט אויפוייזן אז
זיי האבן א ביטערן
טעות, און האט זיי

מגלה געווען די אמת'ע הייליגע אמונה אז
עס איז נאר פארהאן איין באשעפער וואס
ער האט באשאפן און פירט די וועלט. אזוי
האבן זיך צוגעטשעפעט צו אים אפאר פון
די יונגע מענטשן דארטן. די עלטערע האט
אברהם אבינו נישט מקרב געווען, ווייל די
זקנים האבן זיך שוין איינגעווארצלט זייערע
אומריכטיגע וועגן און ס'איז געווען אסאך
שווערער זיי צוריקצוברענגען צום אמת, נאר
די בני הנעורים - די יונגע מענטשן האבן זיך
צו אים צוגעצויגן און אים נאכגעלאפן, אזוי
איז אברהם געגאנגען פון שטאט צו שטאט,
און די מענטשן ארום פלעגן אים נאכלויפן.

און די עלטערן און די ווייבער האבן זיך
געקריגט אויף די בני הנעורים, און האבן
געזאגט אויף זיי אז זיי זענען ארויס לתרבות
רעה און זיך גע'שמד'ט... ביז זיי האבן זייער
דערווייטערט די פרישע מקורבים פון אברהם
אבינו און האבן זיך צוריקגעקערט צו זייער
אלטע וועג צוליב די יסורים וואס זיי האבן
געהאט פון זייערע עלטערן און ווייבער אדער
פון זייער שווער. אבער עס זענען נאך געוויס
געבליבן אביסל וואס זענען מיט-דעם-אלעם
געבליבן און זיך באהאפטן אין אברהם אבינו.

אזוי האט אברהם אבינו
שווער געארבעט צו
מגלה זיין די אמונה
אין דער וועלט. און ער
האט אויך מחבר געווען

אייער אליין איז אברהם אבינו געווען, ער
איז געשטאנען קעגן א וועלט פון גרויסע
מענטשן, ווי אויך זענען זיינע עלטערן,
געטוויסטרע, שכנים און אלע שטאט
מענטשן געווען קעגן אים און אברהם אבינו
האט געהאט גרויסע יסורים דערפון.

אבער ער איז ווייטער אנגעגאנגען מיט זיינע
אויפטוען אריינצוברענגען אין דער וועלט אז
עס איז נאר דא איין איינציגער באשעפער
און צו אים דארף מען זיך ווענדן אין בעטן
אלעס נאר פון אים.

אברהם אבינו'ס שטייגער איז געווען אז ער
איז אריין אין א שטאט, און איז ארוםגעלאפן
שרייענדיג, אוי! אוי! געוואלד! ווי איינער וואס
זאגט, מיט וואס פירט איר אריבער אייער לעבן? מיט
פוסקייט און שקר, עס איז דאך דא א לעבעדיגער
באשעפער] און די מענטשן ארום זענען אים
נאכגעלאפן אזוי ווי מען לויפט נאך א
משוגענעם, אזוי האט ער זיך געטענה'ט מיט
די ארטיגע מענטשן, און זיי גע'מוסר'ט אז זיי
לעבן אין גרויסע טעותים, וויבאלד אברהם
אבינו האט גוט געקענט זייערע אלע שיטות
און סברות פון זייערע עבודה זרה'ס - ווייל
די עבודה זרה פון די דעמאלט'דיגע דורות

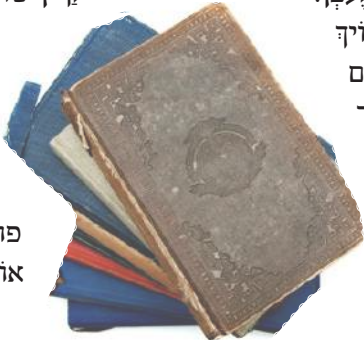
האבן געהאט אסאך סברות
און פאדרייטע שיטות.
אזוי האט ער מקרב געווען
מענטשן, יונגע בחורים און
אינגעלייט צום באשעפער,
און געמאכט אסאך גרים ווי

האט ער געלערנט מיט אלע זיינע קינדער די הייליגע וועגן און אמונה, ווייל אלע קינדער זענען געווען צדיקים, יעקב אבינו האט אבער געפארשט וועמען איבערצוגעבן זיינע חכמות, ביז ער האט באשלאסן איבערצוגעבן אלע זיינע חכמות פאר לוי, און פאר אלע אנדערע שבטים האט ער געגעבן ראשי פרקים.

טאקע וועגן דעם זענען שבט לוי געווען די שטערקסטע באהאפטן אין די אמונה מער פון אלע שבטים. דערפאר האבן זיי נישט געזינדיגט ביים עגל און זיי האבן נישט געהאט קיין שום ארבעט פון די מצריים, צוליב דעם וואס זיי זענען געווען זייער שטארק מיט זייער הייליגע אמונה מער פון די ברודער.

מיר ברסלבע חסידים דארפן ווייטער ממשיך זיין מיט די ארבעט פון אברהם אבינו, אין אונזער דור ליגט אויף אונז די אויפגאבע צו אריינברענגען די אמונה אין דער וועלט.

פאר אונז קינדער מיינט דאס:

- רעדן מיט חברים וועגן אמונה,
- גלייבן אז אלעס איז פון אויבערשטן,
- זיך נישט שרעקן צו רעדן אפן פון באשעפער, אז ער מאכט אלעס,
- רעדן אינדערהיים מיט די געשוויסטער פון אמונה און מעשיות פון השגחה פרטית,
- לערנען דעם רבי'נס ספרים וואס רעדן פון דעם,
- בעטן פון אויבערשטן ביי התבודדות מען זאל האבן אמונה אין אים און זיך נישט פארלירן פון די גרויסע וועלט און די פרעמדע געדאנקען און פלוידערייען וואס מען הערט אין די גאסן.

אסאך ספרים אויף דעם ענין, "טויזענטער ספרים!!". אברהם האט געהאט אסאך זונען, און מן הסתם וויבאלד זיי זענען געווען זיינע זון זענען זיי אויך געגאנגען אין זיינע גלייכע וועגן, ווייל אויך ישמעאל האט תשובה געטון. שפעטער, ווען אברהם אבינו האט געוואלט איבערלאזן זיינע ספרים אויף דער וועלט, האט ער געפארשט און נאכגעקוקט ווער פון זיינע זון קען זיין דער פאסיגער צו ירשענען די ארבעט. ביז עס איז אים קלאר געווארן צו איבערלאזן פאר יצחק אבינו, און ער האט אים טאקע אלעס איבערגעגעבן.

דערנאך איז יצחק אויך געגאנגען אויף דעם וועג, און האט מגיד געווען אסאך גרים און אויך ארויסגעגעבן אסאך ספרים וועגן חזק אין אמונה און אויסגעוועלט זיין זון יעקב זאל אנגיין מיט די עבודת הקודש. אפילו ווען עשו האט זיך געמאכט ווי א וואיל אינגל און אויסגעפאפט זיין טאטן מיט קשיות ווי: "טאטע וויאזוי מעשר'ט מען זאלץ?" און עשו האט זיך געמאכט ווי ער האט אים ליב, האט פארט זיך יצחק מתבונן געווען און עס איז אים קלאר געווארן אז יעקב איז דער פאסיגער פאר דער הייליגער ארבעט און אים אלעס איבערגעגעבן.

יעקב האט טאקע אזוי געטון, און ער האט אסאך עוסק געווען צו מקרב זיין די אינגע קינדער און בחורים צום אויבערשטן, אויך ער האט ארויסגעגעבן אפאר טויזנט ספרים אין דער ענין פון אמונה, ער האט מחבר געווען זייער א ריזיגע צאל - גזמאות פון ספרים וועגן דעם ענין פון די הייליגע אמונה. און אזוי

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה ג' - דער הינקעדיגער (3)

און האט זיי אין איינעם אויס גימישט. און האט זיי פאר שפרייט אויף דעם וועג. און ער איז ארויף גיגאנגען אויף דעם בוים און האט זיך דארט גיזעצט. ער זאל זעהן וואס מיט זיי וועט זיך טאהן. האט ער גיזעהן ווי די גזלנים זענען ארויס גיגאנגען. וואס דער עלצטער גזלן (הב"ל) האט זיי ארויס גשיקט רביווען.

ווי די גזלנים זענען גיקומען אויף דעם וועג תיכף ווי זיי האבן א טרעט גיטאן אויף דעם פול. זענען זיי גיווארין צדיקים און האבן אן גיהויבן צו שרייען אויף זייערע יאר און טעג. וואס זיי האבן ביז אהער גיראבינוועט און האבן גיהרגעט פמה נפשות.

נאר עס איז דאך אבער דארט גיווען גימישט מיט דעם פול פון משוגעים זענען זיי גיווארין משוגענע צדיקים. און האבן זיך אן גיהויבן צו קריגן איינער מיט דעם אנדערין.

דער האט גיזאגט. איבער דיר. האבן מיר גיהרגעט. און דער האט גיזאגט איבער דיר. האבן זיי זיך אזוי צו קריגט. ביז זיי האבן זיך איינס דאס אנדערע גיהרגעט.

האט דער עלצטער גזלן גשיקט נאך אמאל אנדערע גזלנים. איז אויך אזוי גיווען ווי פרייר. האבען זיי זיך אויך גיהרגעט איינס דאס אנדערע. און אזוי איז עטליכע מאל גיווען. ביז זיי זענען אלע אויס גיהרגעט גיווארין.

דער ווייל האט ער א קוק גיטאן אויף דעם דומיט אויף דער אנדערער זייט. האט ער גיזעהן דארט איז גישטאנען אן גישריבן אז ווער עס וועט אן נעמען ביי דער זייט. וועט עס אים טראגן צו דעם וועג וואס עס גייען פון אים ארויס פמה וועגן (דהיינו דער וועג וואס אויבן איז גישטאנען וואס די זון האט מודיע גיווען דער לבנה)

האט ער אן גינומען ביי דער זייט. האט עס אים אהין אוועק גיטראגן (דהיינו צו דעם וועג) האט ער אריין גיטאן די פיס אין דעם וועג. וואס דער פול איז א רפואה צו די פיס איז ער תיכף גיהיילט גיווארין.

איז ער גיגאנגען. און האט גינומען דעם פול פון אלע וועגין און האט איטליכן פול באזונדער איין געבונדן אין א בינטל. (דהיינו) דעם פול פון דעם וועג פון צדיקים האט ער באזונדער איין געבונדן.

און אזוי דעם פול פון די איבריגע וועגין האט ער איטליכן באזונדער פאר בונדן. און האט זיך גימאכט בינטליך פון די פולין. אין האט זיי מיט זיך מיט גינומען.

און ער האט זיך מיישב גיווען און איז גיגאנגען צו דעם וואלד וואס מען האט אים דארט גיראבענוועט. ווי ער איז אהין גיקומען.

האט ער זיך אויס גיקליבן איין הויכן בוים. וואס ער איז נאנט צו דעם וועג וואס פון דארט גייען ארויס די גזלנים ראבינווען. און האט גינומען דעם פול פון צדיקים און דעם פול פון משוגעים.

ביי ער האט פאר שטאנען (דהיינו דער וואס האט פֿריר קיין פֿח ניט גיהאט אויף די פֿיס וואס ער איז אַרויף אויף אײן בוים) אז עס איז שוין גאר ניט גיבליבען פון די גזלנים. נאר ער אליין (דהיינו דער עלצטער גזלן וואס ער האט זיי אלע אָן גירעט פֿנ"ל) מיט נאָך אײנעם.

איז ער אַראַפּ פון דעם בוים און האט אויס גיקערט דעם פול פון דעם וועג. און האט פאר שפּרייט דעם פול פון צדיקים אליין. און ער איז גיגאנגען און האט זיך ווידער גיזעצט אויף דעם בוים.

און דער עלצטער גזלן (וואס ער האט עס אלץ גשיקט זיינע לייט און זיי האבן זיך ניט אום גיקערט) האט זיך זייער גיוואונדערט. וואס ער שיקט אלץ די גזלנים. און קיינער קערט זיך ניט אום. האט ער זיך מיישב גיווען און איז אליין גיגאנגען מיט דעם אײנעם וואס ער איז נאָך גיבליבען ביי אים.

און תיכף ווי ער איז גיקומען אויף דעם וועג. (וואס דער האט דארט פארשפּרייט דעם פול פון צדיקים אליין) איז ער גיווארין א צדיק. און האט אָן גיהויבן צו שרייען צום אַנדערין אויף זיינע יאר און טעג. וואס ער האט גיהרגעט אזוי פיל נפשות און האט אזוי פיל גיראבענוועט. און האט גיריסן קברים. און האט תשובה גיטאן. און האט זייער גרויס חרטה גיהאט. **ווי ער האט גיזעהן** (היינו דער וואס איז גיזעסין אויף דעם בוים) אז ער האט חרטה און טוט זייער תשובה. איז ער אַראַפּ פון דעם בוים. ווי דער גזלן האט דער זעהן א מענש.

האט ער אָן גיהויבן צו שרייען אויף זיך. וויי איז מיר אזוינס און אזוינס האב איך גיטאן. גיוואלד גיב מיר אויס א תשובה. האט ער אים גיענפערט קער מיר אום דאס קעסטיל. וואס איר האט גירבינוועט ביי 14

מיר. ווארין ביי זיי איז גיווען פארשריבן אויף איטליכער גזילה. ווען סע איז גיגזלט גיווארין.

און ביי וועמין מיהאט דאס גיגזלט. האט ער אים גיזאגט. איך קער דיר אום תיכף. איך וועל דיר שטענען אפילו אלע אוצרות פון גזילה וואס איך האב. אבי גיב מיר אויס א תשובה.

האט ער אים גיזאגט. דיין תשובה איז נאר. אז דו זאלסט גיין אין שטאט אריין און זאלסט שרייען. און זאלסט מתודה זיין איך בין דאס וואס איך האב דעמולט אויס גירופן (פנ"ל) און האב גימאכט פמה גזלנים. און האב גיהרגעט און גיראבענוועט פמה נפשות.

אדאס איז דיין תשובה האט דער גזלן אים גיגעבן אלע אוצרות. און איז מיט אים גיגאנגען אין שטאט אריין. און האט אזוי גיטאן. האט מען דארט אין דער שטאט גיפסק"ט. באַשער ער האט אויס גיהרגעט אזוי פיל נפשות. על פֿן זאל מען אים הענגען. למען זיען. פֿלומר כֿדי אַנדערע זאלין זיך אָפּ לערנען.

לאמיר זיך פאר הערן

מעשה ג' - דער היגר (3)

<p>ה. וואס האט פאסירט אינמיטן וועג?
 ☐ א גולן האט זיי באפאלן
 ☐ גולנים זענען זיי אנגעפאלן
 ☐ די וואגן האט זיך צובראכן
 ו. ווער איז אנטלאפן?
 ☐ דער חיגר און דער נאמן
 ☐ דער נאמן און דער בעל עגלה
 ☐ דער חיגר דער נאמן און דער בעל עגלה
 ז. וואס האט ער געגעסן ווען ס'האט זיך געענדיגט די עסן פון וואגן?
 ☐ ער האט געטראפן ברויט
 ☐ ער האט נאר געטרונקען
 ☐ גראז
 ח. נאכדעם וואס ער האט גענעכטיגט אין פעלד האט ער געקענט שטיין?
 ☐ ער האט צוריק אנגהויבן צו גיין
 ☐ ער האט געקענט שטיין
 ☐ ער האט נאר געקענט זיך רוקן</p> | <p>א. וואס האט דער חכם געלאזט צוואה פאר זיינע קינדער?
 ☐ צו פלאנצן פרוכט
 ☐ צו אקערן פעלדער
 ☐ צו אנטרונקען ביימער
 ב. וואס האט דער חיגר יא געקענט?
 ☐ גיין
 ☐ שטיין
 ☐ לויפן
 ג. פון וואו האט דער זון געהאט פרנסה?
 ☐ ער האט באקומען פון גבאי צדקה
 ☐ ער האט נישט געהאט וואס צו עסן
 ☐ די ברודער האבן אים געגעבן
 ד. וועמען האט ער מיטגענומען אויפ'ן וועג?
 ☐ א בעל עגלה
 ☐ א נאמן
 ☐ ביידע תשובות זענען ריכטיג</p> |
|--|---|

סיפור אראט

וואו נאך אין סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט פון איינעם וואס איז ארויף אויף א בוים?

תשובות אויף פאריגע וואך: שפעטער אין די מעשה: אמאל איז גיווען א חכם. און דער קיסר פון דער מדינה איז גיווען א גרויסער אפיקורס.
 מעשה פון בעל תפלה: ווארין זיי האבין זיך גיהאלטן אין חכמות חיצוניות און אפיקורסית.
 מעשה פון זיבן בעטלערס: און האבן דעם בן מלך אויך אריין גיצויגן אין אפיקורסות

- אן
- עקסטערע
- גורל פאר די
- קינדער וואס
- ענטפערן
- אויף טיפער
- געטראכט

דער געווינער אויף 'דער חיגר' 2 איז הילד החשוב 'ארבלום' כתה ו' בית שמש,

טעלעפאן אין שטוב ענדיגט זיך 5566

די מתנה קען מען נעמען ביים משגיח ת"ת ברסלב ב"ש ר' וואל יאראוויטש הי"ו

ציר אוצר אויפן זייגן

צום רבינו

שנים

”דו מאכסט זיך צוטון פון א קלום? איך האב אויך גע'קלומ'ט אז אין דעם אין דעם אָרט (ער דערמאנט אים די שטאט און נאמען פון דעם דאוויגן מענטש) אינעם מאגאזין ליגט אן אוצַר, וועל איך דען יעצט אהינפֿאַרן?!”

דער איד שטייט ערשטוינט, ווייל ער האט אים געזאָגט גענוי זיין נאמען און שטאט.

האט דער איד זיך גלייך אהיימגעקערט און געגראָבן אין זיין מאגאזין און געטראָפן דעם אוצַר!.

דער הייליגער רבי האט צוגעענדיגט אזוי: ”דער אוצַר ליגט ביי דיר, אָבער כּדי מען זאל דאס וויסן דארף מען פֿאַרן ביז ווין”.

אזוי אויך דארף מען וויסן אין עבודת השם, אז דער אוצַר ליגט ביי יעדן איד באזונדער, נאר צו וויסן פונעם אוצַר מוז מען פֿאַרן צום צדיק.

(ספּורים אור - ספּורים נפּלאים)

איינמאל האט זיך גע'קלומ'ט פאר א מענטש פון א געוויסע שטאט, אז אינעם שטאט ווין אונטערן בריק ליגט באהאלטן אן אוצַר. דעריבער איז דער מענטש אהין געפֿאַרן צום בריק און זיך געשטעלט דאָרט זוכן עצות ווי אזוי צו געפינען דעם אוצַר, ווייל בייטאג דרייען זיך דאָרט מענטשן.

א מיליטער מאן איז דאן אריבער און פֿרעגט אים: ”פֿאַרוואס שטייסטו דא אין די באטראכט דאס אָרט?”

דער מענטש טראכט צו זיך, 'אפֿשר איז כּדאי איך זאל אים דערציילן וועגן דעם אוצַר, אזוי וועט ער מיר העלפֿן און מיר וועלן טיילן מיטן פֿאַרמעגן'. האט ער אים טאקע דערציילט וועגן דעם קלום.

”איי, אידעלע” זאגט דער מיליטער-מאן,

